אוציא חיטין ושעורין שיש במינן ביכורים. (ה) מ"ל אם כן נוליא כל חמשת המיינין שיש במינן ביכורים דאינו לחם בעינן דממעטינן לעיל אורז ודוחן:

אי מצות מצות ריבה אפי' ביכורים נמי. תימה לר"י דגימא אהני ריבוי לרבות יש במינו ביכורים ואהני מיעוט למעט ביכורי' ויש לומר דסברא הוא אי מרבינן הא מרבינן נמי הא:

דאמר ר' אליעזר. נראה לר"י דהא דאליעזר למימר כר' אליעזר היינו אי מחילה נקלוט דאורייתא אבל אי מחילה נקלוט דרבנן לא צריך דר' אליעזר דהא נאכל בכל מושבות שיכול להוציאו חוץ לירושלים ולפדותו ומיהו רבי אליעזר מצי סבר מחילה נקלוט דרבנן ואיצטריך קרא לגנטמא שיכול לפדותו אפי' בירושלים ואם תאמר [ב] והא מעשר שני נאכל בכל ערי ישראל בנוב וגבעון כדתנן בפרק בתרא דזבחים (דף קיב:) בא לנוב וגבעון הותרו הבמות קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדשים קלים ומעשר שני נאכלין בכל ערי ישראל ולקמן (מ) משנינן הא נאכלין בכל מושבות גבי חלות תודה ורקיקי נזיר דקאמר ריש לקיש חלות תודה ורקיקי נזיר נאכלין בנוב וגבעון ולכך מפיק להו מקרא אחרינא מושמרתם ולא מצי מפיק להו מבכל מושבותיכם וביכורים נמי נאכלין בנוב וגבעון ובכל ערי ישראל דמאי שנא והיכי ממעטינן להו מבכל מושבותיכם ויש לומר דהכא לא ממעטינן להו מבכל מושבותיכם אלא לזמן בית עולמים [ג] ולא לזמן נוב וגבעון ולקמן גבי חלות תודה ורקיקי נזיר איצטריך למידרש מושמרתם לזמן נוב וגבעון ולא לזמן בית עולמים [ד]:

מאן שמעת ליה דאמר מעשר שני נפיק ביה ר' עקיבא. אע"ג דכמה תנאי דרשי מסורת ולא מקרא ולדידהו נפיק במעשר שני דלא דרשינן אוני [ד] מ"מ אע"ג דס"ל דמסורת עיקר א"א דלא דרשי המקרא לשוס דרשה [ה]:

ורבי יוסי הגלילי תיפוק לי' שאינן נאכלין לאונן. ואם תאמר לר' יוסי הגלילי מעשר שני תיפוק ליה מבכל מושבותיכם כמו ביכורים וי"ל דאי לאו עוני ה"א דמושבותיכם אתא דוקא לביכורים אבל מעשר שני שיכול להיות לו היתר בכל מושבות אם נטמא כר"א ה"א מצות מצות ריבה

מה תרומה מותרת לאונן אף ביכורים. תימה לר"י דבפרק בתרא דמכות (דף יז.) קתני ותרומת ידך אלו הביכורים אמר ר' שמעון וכי מה בא זה ללמדך אם לאכלן חוץ לחומה פירוש דכתיב בריש דקרא לא תוכל לאכול בשעריך קל וחומר ממעשר הקל וכו' והשתא נימא דאיצטריך קרא [ו] דאי לאו קרא הוה אמינא דלא נילף ממעשר הקל דתרומה קרינהו רחמנא כדאמרינן הכא ונראה לרש"א דלענין חוץ לחומה איכא למילף ממעשר טפי לפי ששניהן עניין אחד הן ששניהן טעונין קריאה והבאת מקום:

פרט לחלוט. משמע דחלוט הוי לחם אלא דלא הוי לחם עוני [ז] והא דאמרינן בסמוך מאי חלות המסרת חלוט של בעלי בתים משמע דלא הוי לחם מדפטר מן החלה לקמן מיירי בגלילתו רכה כמו שאפרש לפנים [ח] אי נמי הכא בדהדר אפייה בתנור אך קשה דאמרי' בהחולץ (יבמות מ.) אע"ג דחלוטה מעיקרא כיון דהדר ואפייה בתנור או בלילפא לחם קרי' ביה ואדם יוצא ידי חובתו בפסח ואומר רבינו תם דהתם נמי מיירי בגלילתו רכה דקודם אפייה לאו לחם הוא כלל ואחר אפייתו הוא דחשיב לחם וחשיב נמי לחם עוני כיון שגלילתו רכה וכית

אוציא חיטין ושעורין שיש במינן ביכורים ת"ל מצות מצות ריבה אי מצות מצות ריבה אפילו ביכורים נמי הדר ביה רע"ק דתניא יכול יצא אדם ידי חובתו בביכורים ת"ל [1] בכל מושבותיכם תאכלו מצות מצה הנאכלת בכל מושבות יצאו ביכורים שאינן נאכלין בכל מושבות אלא בירושלים יכול שאני מוציא אף מעשר שני תלמוד לומר מצות מצות ריבה ומה ראית לרבות מעשר שני ולהוציא ביכורים מרבה אני מעשר שני שיש לו היתר בכל מושבות כדר' [ט] (אליעזר) ומוציא אני ביכורים שאין להן היתר בכל מושבות [ג] דא"ר [ט] (אליעזר) [א] מנין למעשר שני שנטמא שפודין אותו אפי' בירושלים ת"ל [2] כי לא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה שנאמר [3] וישא משאת מאת פניו מאן שמעת ליה דאמר במעשר שני נפיק ביה רבי עקיבא וקממעיט להו לביכורים מבכל מושבותיכם שמע מינה הדר ביה ור' יוסי הגלילי תיפוק לי' מלחם עוני מי שנאכל באוני יצא זה שאין נאכל אלא בשמחה סבר ליה כרבי שמעון [ג] דתניא [ב] ביכורים אסורין לאונן ור' שמעון מתיר מאי טעמא דרבנן דכתיב [4] לא תוכל לאכול בשעריך ואמר מר [ז] תרומת ידך אלו ביכורים דאיתקש ביכורים למעשר מה [ג] מעשר אסור לאונן אף ביכורים אסור לאונן ורבי שמעון תרומה קרינהו רחמנא כתרומה מה תרומה מותרת לאונן אף ביכורים מותר לאונן ורבי שמעון נהי דהיקיש לית ליה שמחה מיהא מיכתב כתיבא בהו דכתי' [5] ושמחת בכל הטוב ההוא לזמן שמחה הוא דאתא [ה] דתנן [ד] מעצרת ועד החג מביא וקורא מהחג ועד חנוכה מביא ואינו קורא תנו רבנן לחם עוני [ה] פרט לחלוט ולאשישה יכול לא יצא אדם ידי חובתו אלא בפת הדראה ת"ל מצות מצות [ו] ריבה ואפילו כמצות של שלמה א"כ מה ת"ל לחם עוני פרט לחלוט ולאשישה ומאי משמע דהאי אשישה לישנא דחשיבותא דכתיב [6] ויחלק לכל העם לכל המון ישראל למאיש ועד אשה לאיש חלת לחם אחת ואשפר אחד ואשישה אחת וגו' ואמר רב חנן בר אבא אשפר אחד מששה בפר אשישה אחד מששה באיפה ופליגא דשמואל דאמר שמואל אשישה גרבא דחמרא דכתיב [7] ואהבי אשישי ענבים ת"ר [ז] אין אופין פת עבה (ביום טוב) בפסח דברי בית שמאי ובית

הדר ביה ר' עקיבא. מהך הקישא דמלה ומרור ויליף ביכורים מבכל מושבותיכם: **אף מעשר שני.** בירושלים הואיל ואינו נאכל בכל מושבות מעתה משהביאו לירושלים שוב אינו יכול לחלל לאכול בחוץ כדאמרינן במסכת מכות (דף כ.) מחילה לקלוט מדרבנן דמשקלטוהו מחילות שוב אינו נפדה: **ר' אליעזר.** דאם נטמא פודין אותו ואוכלין אותו בכל מקום הלכך כי לא ניטמא נמי ולא נפדה נפיק ביה: **שאתו.** כשלא תוכל לאוכלו כגון זה שניטמא ונתת בכסף: **מאן שמעת ליה כו' ר' עקיבא.** לעיל בברייתא קמייתא וקממעטא להו לביכורים מבכל מושבותיכם ולא מהיקש מלה ומרור: **ור' יוסי.** למה ליה למילף ביכורים מבכל מושבותיכם תיפוק ליה מלחם עוני מהיכא דנפקא ליה מעשר שני. בשלמא ר' עקיבא לא פירש אוני: **ואמר מר.** במסכת מכות (דף יז.): **אלו ביכורים.** דכתיב בהו יד ולקח הכהן הטנא מידך (דברים כו) : **תרומה מוסרים לאונן.** ביבמות בהעדר) נפקא לן מוכל זרע [ח] יתירתא זרות אמרתי לך ולא אניות: ה"ג **שמחה לחיב בהו ושמחה בכל העוב: זמן שמחה.** בזמן קנירה ולקיטה שאדם לוקט תבואתו ולבו שמח שלריכו הכתוב קרייה דאמרי אוכד אבי [ט]: **מעצרת.** דתנן במנחות (דף סח.): אין מביאין ביכורים קודם לעצרת ששתי הלחם של עצרת מתירין הבאת ביכורים דביכורים איקרו דכתיב [במדבר כח] וביום הביכורים בהקריבכם מנחה חדשה וגו': **ועד החג.** שבתוך הזמן הזה זמן לקיטה ושמח במעשיו: **מהחג ועד חנוכה.** אינו זמן שמחה ואינו קורא ומחנוכה ואילך אינו זמן הבאה דתניא בספרי [י] אשר תביא מארלך [כ] כל זמן שמלויין על פני אדמה שלא כלו לחיה מן השדה: **חלוט.** איסקלדי"ר. וחשיבות הוא: **אשישה.** גלוסקה גדולה: **הדראה.** שניטל כל הדרה דהיינו פת קיבר: **של שלמה.** שהיה מעונג. כלומר שלא נקייה: **גרבא דחמרא.** איפה של יין: וכמה

לר' אליעזר למימר להא דאיצטריך למימר כר' אליעזר היינו אי מחילה נקלוט דאורייתא אבל אי מחילה נקלוט דרבנן לא צריך דר' אליעזר דהא נאכל בכל מושבות שיכול להוציאו חוץ לירושלים ולפדותו ומיהו רבי אליעזר מצי סבר מחילה נקלוט דרבנן ואיצטריך קרא לגנטמא שיכול לפדותו אפי' בירושלים ואם תאמר [ב] והא מעשר שני נאכל בכל ערי ישראל בנוב וגבעון כדתנן בפרק בתרא דזבחים (דף קיב:) בא לנוב וגבעון הותרו הבמות קדשי קדשים נאכלין לפנים מן הקלעים קדשים קלים ומעשר שני נאכלין בכל ערי ישראל ולקמן (מ) משנינן הא נאכלין בכל מושבות גבי חלות תודה ורקיקי נזיר דקאמר ריש לקיש חלות תודה ורקיקי נזיר נאכלין בנוב וגבעון ולכך מפיק להו מקרא אחרינא מושמרתם ולא מצי מפיק להו מבכל מושבותיכם וביכורים נמי נאכלין בנוב וגבעון ובכל ערי ישראל דמאי שנא והיכי ממעטינן להו מבכל מושבותיכם ויש לומר דהכא לא ממעטינן להו מבכל מושבותיכם אלא לזמן בית עולמים [ג] ולא לזמן נוב וגבעון ולקמן גבי חלות תודה ורקיקי נזיר איצטריך למידרש מושמרתם לזמן נוב וגבעון ולא לזמן בית עולמים [ד]:

מאן שמעת ליה דאמר מעשר שני נפיק ביה ר' עקיבא. אע"ג דכמה תנאי דרשי מסורת ולא מקרא ולדידהו נפיק במעשר שני דלא דרשינן אוני [ד] מ"מ אע"ג דס"ל דמסורת עיקר א"א דלא דרשי המקרא לשוס דרשה [ה]:

ורבי יוסי הגלילי תיפוק לי' שאינן נאכלין לאונן. ואם תאמר לר' יוסי הגלילי מעשר שני תיפוק ליה מבכל מושבותיכם כמו ביכורים וי"ל דאי לאו עוני ה"א דמושבותיכם אתא דוקא לביכורים אבל מעשר שני שיכול להיות לו היתר בכל מושבות אם נטמא כר"א ה"א מצות מצות ריבה

מה תרומה מותרת לאונן אף ביכורים. תימה לר"י דבפרק בתרא דמכות (דף יז.) קתני ותרומת ידך אלו הביכורים אמר ר' שמעון וכי מה בא זה ללמדך אם לאכלן חוץ לחומה פירוש דכתיב בריש דקרא לא תוכל לאכול בשעריך קל וחומר ממעשר הקל וכו' והשתא נימא דאיצטריך קרא [ו] דאי לאו קרא הוה אמינא דלא נילף ממעשר הקל דתרומה קרינהו רחמנא כדאמרינן הכא ונראה לרש"א דלענין חוץ לחומה איכא למילף ממעשר טפי לפי ששניהן עניין אחד הן ששניהן טעונין קריאה והבאת מקום:

פרט לחלוט. משמע דחלוט הוי לחם אלא דלא הוי לחם עוני [ז] והא דאמרינן בסמוך מאי חלות המסרת חלוט של בעלי בתים משמע דלא הוי לחם מדפטר מן החלה לקמן מיירי בגלילתו רכה כמו שאפרש לפנים [ח] אי נמי הכא בדהדר אפייה בתנור אך קשה דאמרי' בהחולץ (יבמות מ.) אע"ג דחלוטה מעיקרא כיון דהדר ואפייה בתנור או בלילפא לחם קרי' ביה ואדם יוצא ידי חובתו בפסח ואומר רבינו תם דהתם נמי מיירי בגלילתו רכה דקודם אפייה לאו לחם הוא כלל ואחר אפייתו הוא דחשיב לחם וחשיב נמי לחם עוני כיון שגלילתו רכה וכית

דתני יוצא אדם ידי חובתו במעשר שני בירושלים אלא ר' עקיבא, אוקימנא לר' עקיבא, וקא ממעיט בכורים ממושבותיכם, ש"מ הדר ביה מההיא, דהתני במעשר שני מצות מצות ריבה. הילכך חיטין ושעורין אע"פ שיש במינן בכורים כשירים למצה. מאי טעמא דרבנן דפליגי על ר' שמעון דאמרי בכורים אסורים לאונן. ואמרינן דכתיב לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך תירושך ויצהרך וגו', ואמר מר ותרומת ידך אלו הבכורים הקישן הכתוב למעשר, ובמעשר כתיב לא אכלתי באוני ממנו. מה מעשר אסור לאונן אף בכורים אסורין לאונן. ור' שמעון לא מקיש אמר לך התורה קרנהו תרומה, מה תרומה מותרת לאונן, דתניא בהדיא בגמרא יבמות פ' הערל אונן אסור במעשר ומותר בתרומה ובפרה, טבול יום אסור בתרומה ומותר בפרה ובמעשר כו', אף בכורים מותרין לאונן.

ושמחה דכתיב בבכורים ושמחת בכל הטוב וגו', לאו למעוטי אונן הוא דאתא, אלא ללמדך שאין מביאין בכורים וקורין אלא עד זמן שמחה והן ימי החג. ת"ר **לחם עוני פרט לחלוט ואשישה**, יכול לא יצא אדם ידי חובתו אלא בפת הדראה בלבד, כלומר פת סובין שאוכל העני, ת"ל מצות מצות ריבה אפילו כמצת שלמה בשעתו שהיתה סלת יוצא בה, לא מיעטה התורה אלא מצה עשירה כגון חלוט ואשישה, והני מילי בלילה הראשון דגרסינן בירושלמי אמר ר' יהושע בן לוי אותו כזית שאדם יוצא בו ידי חובתו בפסח צריך שלא יהא בו משקין. ר' ירמיה אומר למצוה, ר' יהודה בן פזי אומר לעיכוב. (היתבון) היתיב ר'] בון והתנן חלות תודה ורקיקי נזיר אם עשאן למכור בשוק יוצאין בהן, והא אית בהו משקין, אמר ר' יוסי תמן רביעית היא ומתחלקת לכמה מינין. יוצאין בפסח במצה עבה עד טפח כלחם הפנים, ובמצה נא עד כדי שתיפרס ואל תעשה גידין גידין. ת"ר **אין אופין פת עבה בפסח ובי"ה מתירין.**

קלד א מיי' פ"ג מהל' מעשר שני הל"ג:
קלה ב מיי' פ"ג מהל' בכורים הלכה ו:
קלו ג מיי' פ"ג מהל' מעשר שני הל"ה:
קלז ד מיי' פ"ד מהל' בכורים הלכה יג:
קלח ה מיי' פ"ה מהל' מלכים הל' ג טוש"ע או"ח סי' תנד סעיף ג:
קלט ו מיי' פ"ו מהל' מלכים הל' ה טוש"ע או"ח סי' תנד סעיף ג:

לעזי רש"י

אישקלדי"ר[אישקלדי"ד]. לחלוט (במים רותחים ונעשה קל כמו סופגניה).

מוסף תוספות

א. נ"ל. תימה א"כ הוציא כל ה' מינים וכו'. תוס' שאנן. ועי' בחי' הר"ן. ב. דאפי' מעשר שני טהור יש לו היתר מושבות, שם. ג. שאין להם היתר מושבות שם, דמה שנאכלים בנוב וגבעון אין זה קרוי היתר מושבות בזמן בית עולמים. תוס' הרא"ש. ד. ר[מגלן דאתיא כר"ש. תוס' שאנן. ה. ר[הוי דריש עוני אלנוות. שם. הלכך לא אשכחן תנא דאית ליה דנפיק במעשר שני אלא ר"ע דדריש מצות מצות ריבה. תוס' הרא"ש. ו. ללמד לאכלו חוץ לחומה. תוס' שאנן. ועי"ש. ז. משום דהויא מצה עשירה. שם. ח. אבל הכא מיירי כשבלילתו עבה והוי תחילתו עיסה ולחם קרינן ביה אבל לא הוי לחם עוני. תוס' ר"פ.

רבינו חננאל

אוציא חטים ושעורים שיש במינן בכורים, ויהיו החיטין והשעורין פסולין למצה. ופרקינן ת"ל מצות מצות ריבה, אי מצות מצות ריבה אפי' בכורים יצא אדם ידי חובתו בפסח לשום מצה. [נ"א: אוציא חיטים ושעורים שיש במינן בכורים דתנן אין מביאין בכורים חוץ משבעת המינים, ופרשינן בגמ' דהני שבעת המינים הן חטה ושעורה גפן ותאנה ורמון זית ותמרים ת"ל מצות מצות ריבה אפילו בכורים יוצא אדם בהן]. **והדר ביה ר' עקיבא** והודה לר' יוסי הגלילי דקא ממעיט לבכורים מבכל מושבותיכם, דתניא יכול יהא אדם יוצא בבכורים, ת"ל בכל מושבותיכם תאכלו מצות, מצה הנאכלת בכל מושבות יצאו בכורים שאינן נאכלים בכל מושבות וכו', ולא אשכחן תנא ממושבותיכם, ש"מ הדר ביה מההיא, דהתני במעשר שני מצות מצות ריבה. הילכך חיטין ושעורין אע"פ שיש במינן בכורים כשירים למצה. מאי טעמא דרבנן דפליגי על ר' שמעון דאמרי בכורים אסורים לאונן. ואמרינן דכתיב לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגנך תירושך ויצהרך וגו', ואמר מר ותרומת ידך אלו הבכורים הקישן הכתוב למעשר, ובמעשר כתיב לא אכלתי באוני ממנו. מה מעשר אסור לאונן אף בכורים אסורין לאונן. ור' שמעון לא מקיש אמר לך התורה קרנהו תרומה, מה תרומה מותרת לאונן, דתניא בהדיא בגמרא יבמות פ' הערל אונן אסור במעשר ומותר בתרומה ובפרה, טבול יום אסור בתרומה ומותר בפרה ובמעשר כו', אף בכורים מותרין לאונן.

תורה אור השלם

1. כָּל מַחֲמֶצֶת לֹא תֹאכֵלוּ בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם תֹּאכְלוּ מַצּוֹת:
שמות יב כ
2. וְכִי יִרְבֶּה מִמְּךָ הַדֶּרֶךְ כִּי לֹא תוּכַל שְׂאֵתוֹ כִּי יִרְחַק מִמְּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׂוּם שְׁמוֹ שָׁם כִּי יְבָרֶכְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
דברים יד כד
3. וַיִּשָּׂא מַשְׂאֹת מֵאֵת פָּנָיו אֲלֵהֶם וְהָרֵב מַשְׂאַת בִּנְיָמִן מִמַּשְׂאֹת כֻּלָּם חָמֵשׁ יָדוֹת וַיִּשְׁתְּו וַיִּשְׂכְּרוּ עִמּוֹ:
בראשית מג לד
4. לֹא תוּכַל לֶאֱכֹל בִּשְׁעָרֶיךָ מַעְשַׂר דְּגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וּבְכֹרֹת בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ וְכָל נְדָרֶיךָ אֲשֶׁר תִּדֹּר וְנִדְבֹתֶיךָ וּתְרוּמַת יָדֶךָ:
דברים יב יז
5. וְשָׂמַחְתָּ בְּכָל הַטּוּב אֲשֶׁר נָתַן לְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּלְבֵיתֶךָ אַתָּה וְהַלֵּוִי וְהַגֵּר אֲשֶׁר בְּקִרְבֶּךָ:
דברים כו יא
6. וַיְחַלֵּק לְכָל הָעָם לְכָל הָמוֹן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד אִשָּׁה לְאִישׁ חַלַּת לֶחֶם אַחַת וְאַשְׁפָּר אֶחָד וַאֲשִׁישָׁה אַחַת וַיֵּלֶךְ כָּל הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ:
שמואל ב ו יט
7. וַיֹּאמֶר יְיָ אֵלַי עוֹד לֵךְ אֱהַב אִשָּׁה אֲהֻבַת רֵעַ וּמְנָאֶפֶת כְּאַהֲבַת יְיָ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵם פְּנִים אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְאֹהֲבֵי אֲשִׁישֵׁי עֲנָבִים:
הושע ג א

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אוציא וכו' בכורים ואין לומר א"כ וכו' דאנן לחם בעינן:

מוסף רש"י

שפודין אותו אפילו בירושלים. לאמר שנטמא, ואע"ג דדרשינן כי ירחק ממך המקום ולא הכסף בידך, בלחוק מקום אתה פודה ולא ולא בקרוב מקום (סנהדרין קיב:) שלון מעשר טהור נפדה שם, דכתיב כי ירחק ממך וגו' ונתת בכסף ולא כשהיה בירושלים (ב"מ נג:). **ואין שאת אלא אכילה.** וכי קאמר קרא כי ירחק ממך, שיהא מעשר טהור חוץ לירושלים, או אפילו הוא בירושלים אלא שאי אתה יכול לאוכלו שנטמא, ונתת בכסף (מכות יט: וכעי"ז סנהדרין שם). **תרומת ידך אלו הבכורים.** דבעי הבאת מקום כדכתיב (דברים כו) ושמת בטנא והלכת, והתם אשמעינן עשה והכא אשמעינן אזהרה לאו לאוכלן בגבולין, דאילו תרומה ממש קדשי הגבול היא ולא בעינא מומה (יבמות עג:). **מעצרת ועד החג מביא וקורא.** אין קורין מקרא בכורים אלא בזמן שמחה, מעצרת ועד החג, שאדם מלקט תבואתו ופירותיו ויינו ושמנו (דברים כו יא). **אין אופין פת עבה בפסח.** קא סלקא דעתך שאינו יכול לשמרה מהחמץ (ביצה כב:).

ה) [ל"ל אלעזר], ו) ב"מ נג. מכות יט: סנהדרין קיב:, ז) [בכורים פ"ב מ"ב] יבמות עג., ד) [יבמות שם: מכות יח. חולין קכ: מעילה טו:], ה) [בכורים פ"א מ"ו], ו) ביצה כב: ושם ליתא תיבת ביי"ס, ז) [לף ע:], ח) [ויקרא כבן, ט) [דברים כו], י) [ריש מי תבואו], כ) [דברים כו], ל) [מהרש"א גורס ולא"ת אם כן כו' ואנו לאם בעינן כו' ועי' רש"ן, מ) [לף לח:], נ) [ועי' תוס' זבחים קיט. ד"ה באון],

תורה אור השלם

1. כָּל מַחֲמֶצֶת לֹא תֹאכֵלוּ בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם תֹּאכְלוּ מַצּוֹת:
שמות יב כ
2. וְכִי יִרְבֶּה מִמְּךָ הַדֶּרֶךְ כִּי לֹא תוּכַל שְׂאֵתוֹ כִּי יִרְחַק מִמְּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׂוּם שְׁמוֹ שָׁם כִּי יְבָרֶכְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
דברים יד כד
3. וַיִּשָּׂא מַשְׂאֹת מֵאֵת פָּנָיו אֲלֵהֶם וְהָרֵב מַשְׂאַת בִּנְיָמִן מִמַּשְׂאֹת כֻּלָּם חָמֵשׁ יָדוֹת וַיִּשְׁתְּו וַיִּשְׂכְּרוּ עִמּוֹ:
בראשית מג לד
4. לֹא תוּכַל לֶאֱכֹל בִּשְׁעָרֶיךָ מַעְשַׂר דְּגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ וּבְכֹרֹת בְּקָרְךָ וְצֹאנֶךָ וְכָל נְדָרֶיךָ אֲשֶׁר תִּדֹּר וְנִדְבֹתֶיךָ וּתְרוּמַת יָדֶךָ:
דברים יב יז
5. וְשָׂמַחְתָּ בְּכָל הַטּוּב אֲשֶׁר נָתַן לְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּלְבֵיתֶךָ אַתָּה וְהַלֵּוִי וְהַגֵּר אֲשֶׁר בְּקִרְבֶּךָ:
דברים כו יא
6. וַיְחַלֵּק לְכָל הָעָם לְכָל הָמוֹן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד אִשָּׁה לְאִישׁ חַלַּת לֶחֶם אַחַת וְאַשְׁפָּר אֶחָד וַאֲשִׁישָׁה אַחַת וַיֵּלֶךְ כָּל הָעָם אִישׁ לְבֵיתוֹ:
שמואל ב ו יט
7. וַיֹּאמֶר יְיָ אֵלַי עוֹד לֵךְ אֱהַב אִשָּׁה אֲהֻבַת רֵעַ וּמְנָאֶפֶת כְּאַהֲבַת יְיָ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵם פְּנִים אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְאֹהֲבֵי אֲשִׁישֵׁי עֲנָבִים:
הושע ג א